

ledes. Vi have jo ikke villet andet end spørge Landstinget, om det billiger eller ikke billiger det Resultat, som Toldkommissionens Flertal er kommet til, idet man samtidig med, at man i Udvalgets Betænkning siger, at det stille vi frem som det, vi finde særlig begrundet, dog føjer til, at man selvfølgelig vil optage en Forhandling med det andet Ting og strække sig saa vidt, som det paa nogen Maade maatte være forsvaret. Naar man stiller sig saaledes til en Sags Behandling, forekommer det mig ganske ubilligt at ville rette Bebrejdelse mod den, der har valgt en saadan Fremgangsmaade. Jeg ser ikke, hvorledes man skulde stille sig anderledes, naar man overhovedet vilde spørge om, hvad Landstingets egentlige Mening var om Sagen. Derfor maa jeg sige, at naarden højtærede Minister allerede i Fjor havde sagt til os, at han ønskede, vi skulde tage det Forslag, som var kommet til os fra Folketinget, som Grundlag, og at vi ikke uden stærk Nødvendighed skulde fravige, hvad der var foreslaaet paa Beskyttelsessatserne, saa kunde jeg meget vel forstaa det, men jeg vil blot tillade mig denne eneste Bemærkning derom, at jeg ikke ved en virkelig grundig Undersøgelse af Forhandlingerne i Folketinget har set nogen Begrundelse af de Nedsættelser, som have fundet Sted af, hvad Toldkommissionens Flertal havde foreslaaet. Naar man ikke har set det og selv har været Medlem af Toldkommissionens Flertal, saa forekommer det en næsten for strengt, at forlange man nu skulde til at give Grunde for at vende tilbage til det, man efter en saglig Behandling i Toldkommissionen har fundet at være rigtigt. Deraf følger selvfølgelig ikke, at man ikke vel skulde kunne overbevise om, at der endnu var en Vej at gaa, og at der var noget at udrette, og dertil ere vi ganske sikkert alle særdeles villige.

Jeg ønsker endnu at gøre nogle Bemærkninger om hele dette Spørgsmaal om Beskyttelse, og det er, fordi der i den allerseneste Tid er fremkommet en Betragtning paa dette Omraade, der for mig er splinterny, og som vistnok for andre ærede Medlemmer ogsaa vil være ret overraskende, hvis de ikke have gjort sig bekendte dermed tilfældigt. Jeg sigter dermed til nogle Bemærkninger, der bleve fremsatte i det andet Ting under Finanslovens første Behandling, af den Mand som vel maa siges at være Foregangsmanden i dette Ting med Hensyn til Toldsagers Behandling. — En lille Bemærkning vil jeg først

tillade mig at gøre. Det er nemlig af denne ærede Taler udtalt, at det var en stor Misforstaaelse, naar man vilde tale om, at man med Hensyn til Beskyttelsessatserne i det hele taget varetog Købstædernes Interesser, idet i Virkeligheden Forholdet er dette, at den toldbeskyttede Industri kun repræsenterer en ringe Brøkdæl af Købstadbeholdningen. Ja selvfølgelig er det ikke alle industridrivende, der bo i Købstæderne, men paa den anden Side er det ogsaa aldeles uomtvisteligt, at Industrien har sit væsentligste Tilhold i Købstæderne. Netop det har jo Landbruget klaget over, at Folk fra Landet indvandre til Købstæderne for der at søge det Erhverv, som desværre ikke længer kunde finde i Landbruget. Men saa er Sagen den, at man ingenlunde maa glemme, at naar Købstæderne have faaet en væsentlig Fremgang gennem Industrien, og hvad dertil hører, er det ikke alene de enkelte Fabrikker, der skyldes, som have opført Bygninger og anskaffet Maskiner og anbragt Penge der, men hele den store Arbejderbefolkning, som er knyttet til disse Fabrikker, og dette medfører yderligere, at hele den øvrige Del af Købstæderne, Haandværkerne, som ikke ere toldbeskyttede, de handlende og alle de andre næringsdrivende ogsaa derved have en Virksomhed. Og tænkte man sig, at Toldbeskyttelsen nedsattes saaledes, at Industrien virkelig kom i Fare derved, at Købstæderne gik tilbage og Industrien maatte ophøre, saa skulde det nok vise sig, at Ødelæggelse af Industrien var Ødelæggelse af Købstæderne. Der er derfor Grund til at sige, at de ere naturligt knyttet sammen. Det er i Købstæderne, at den overvejende Del af Industrien findes, og derfor er det naturligt, at det er Købstæderne, der beskyttes til en vis Grad, derigennem, at Industrien beskyttes, og da Købstæderne desværre ikke have noget andet Sted at vente Støtte end i Landstinget, er det naturligt, at Landstinget ogsaa kaster sine Øjne i nogen Grad derpaa.

Dette er nu kun en mindre væsentlig Betragtning, men jeg vil, som sagt, tillade mig endnu at gøre det høje Ting bekendt med en Opfattelse af Beskyttelsen, der, som jeg sagde før, forekommer mig at være aldeles ny. Det ærede Medlem af Folketinget, som udtalte sig herom, begyndte med at sige, at han nærede en saa varm Interesse baade for Industrien og Haandværket som nogen her i Landet, og han føjede til, at „vi bør stræbe hen til Udviklingen af en Eksportindustri“. „Vi naa snart saa vidt“, hedder det, „at vor indenlandske In-